

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Clara Posantí Diputada del Parlament Europeu per Junts per Catalunya

“Si els partits no fan propostes concretes, no hi haurà mandat clar”

INDEPENDÈNCIA • “Només serà fruit d'un acte complementari de les institucions executant el 27-O i els catalans mobilitzant-se per defensar-ho” **JXCAT** • “No m'hi he afiliat, no està fet propostes concretes” **VOTS** • “L'acumulació de vots no ens portarà enlloc ni ens farà aconseguir-ne més”

Emma Ansola
BARCELONA

Clara Ponsatí acaba de publicar i editar, conjuntament amb els professors Antoni Abat, Enriqueta Aragonès, Carles Boix, Albert Carreras, Xavier Cuadras-Morató i Jordi Muñoz, el llibre *The Case of the Catalans*, un manual en anglès amb què explicar els orígens del conflicte i en què desmunten algunes dels tòpics que l'acompanyen. Arran de la declaració de pandèmia i la dificultat de mobilitat entre països, Ponsatí va haver d'optar per traslladar la seva residència d'Escòcia a Brussel·les, des d'on respon a les preguntes sobre el llibre i la situació política.

Escriure el llibre era una necessitat d'explicar-se o recordar esdeveniments?

És un llibre del qual vam començar a parlar ja fa més de tres anys. De fet, la idea va sorgir quan cercava per Amazon algun llibre sobre Catalonha i no en vaig trobar cap. Vaig pensar que calia un llibre que expliqués per què els catalans volem la independència, i amb els col·legues que signen el llibre ens vam posar a treballar per treure aquest petit llibre d'instruccions. Ens vam repartir la feina i vam buscar qui ens ho publicués, però després va venir la pandèmia i ho va ajornar tot. La voluntat, però, no era explicar els fets d'octubre ni el referèndum; només expliquem els motius que ens han portat fins aquí. I per als que ja coneixin la història, el llibre els pot facilitar un fil argumental del conflicte, perquè crec que hem fet una feina rigorosa sense demagògia. A més, ves a saber quan tornarem

No m'agrada el terme confrontació intel·ligent, totes les propostes ho han de ser, d'intel·ligents

a estar en el centre de les notícies com fa tres anys.

Vostès, els signants del llibre, treballen en universitats europees i estan en permanent contacte amb persones de fora de Catalunya. No es coneix prou el conflicte?

Es coneix superficialment. Certament hi ha hagut un canvi després del 2017, i ara quan dius que ets catalana la gent et situa al mapa i ja no mostren estranyesa. Se'ns coneix més que no pas fa sis anys; tot i així encara hi ha gent que, si bé recorda el conflicte pels esdeveniments de fa tres anys, ho veu com una cosa passatgera. En canvi, expliquem que el que ara succeeix ja ens passava fa sis anys i que ens continuarà passant fins que no se solucioni.

En el llibre qualifica els fets de l'1-O com els fets més violents a l'Europa occidental des del 1945.

Sí, ho faig en relació amb el nombre de persones implicades i la xifra de forces policials desplegades. És un dels episodis de violència més brutal exercit contra civils des de final de la guerra. No trec gravetat ni im-

Mentre Espanya estigui còmoda amb la correlació de forces que té, i ara ho està, no mourà res

portància a altres incidents amb morts i on les agressions eren de gent armada; el nostre va ser amb cops i algun tret de bala de goma, i afortunadament no hi va haver víctimes mortals. Això no treu que fos un episodi d'una violència insòlita en un estat que es ven com una democràcia exemplar.

De fet, vostè assenyala la paradoxa que suposa que l'Estat apel·li precisament a aquesta democràcia per permetre's anul·lar la veu d'una minoria. Estem en una guerra de democràcies?

Sí, però els països democràtics, federats o plurinacionals, que explícitament reconeixen la diversitat en el seu territori tenen instruments per atendre aquesta diversitat, com per exemple el Canadà, Suïssa i fins i tot Alemanya, i evitar les tiranies de la majoria contra les minories. La defensa d'aquests col·lectius no costa gens d'entendre per una persona demòcrata. El que la gent no sap és que, en l'entramat institucional espanyol, la defensa de les minories en el moment d'engegar la Constitució del 1978 no es va resoldre bé, i en comptes de millorar ha

empitjorat. S'havien de fer moltes coses amb aquella constitució, com ara rentar la cara al règim franquista. Es va permetre un cert nivell de descentralització a canvi de mantenir les estructures antigues i introduir la monarquia, però no es va resoldre res. En aquell moment va semblar que era un progrés i que ja milloraria, almenys així ho va vendre Roca Junyent; però ara hem vist que l'únic que ha fet és empitjorar, fins al punt que s'ha fet evident que Espanya no ofereix cap instrument per mitjançar en els conflictes. Ho havia de fer el Tribunal Constitucional, però ha optat per ser una instància judicial i participar de les decisions d'una part en contra de l'altra.

El llibre no apunta solucions, però amb aquest retrat que fan d'Espanya, la poca qualitat democràtica i una Constitució interpretada de forma molt estricta, la situació política és en un carreró sense sortida?

Totes les crisis polítiques semblen un carreró sense sortida, i la feina dels agents polítics que les volen resoldre és trobar-n'hi una, de sortida. Jo crec que n'hi ha diverses, però totes requereixen renúncies de qui té el control de la situació, que és l'Estat espanyol. Les hi poden imposar a través d'un diàleg o ho podrien fer agents exteriors? Crec que tot això no és viable, Espanya no atén a raons i no és un problema que no se li hagi explicat prou bé. Hi ha solucions i potencialment es troben en instruments institucionals com la Constitució.

Parla d'un nou referèndum?
Sí, però soc totalment escèptica. Espanya està còmoda amb

l'actual correlació de forces i amb la situació actual, per tant mentre estigui així no té cap intenció de canviar res.

Creu que canviar aquesta correlació de forces es pot aconseguir des de Catalunya amb majories més qualificades?

Els vots sempre compten, no menystinc les majories i donen força als seus representants, però Espanya no canviarà per les majories d'aquí. El que la pot fer canviar és la nostra actitud, les propostes, la capacitat de mobilització i la influència. No vull ridiculitzar els arguments de ningú, però simplement acumular vots no ens portarà enlloc. A més a més, el problema és que si l'únic que ens proposem és fer això, aquests vots no els acumulem.

Veu marge de maniobra des d'Europa?

No, el Parlament Europeu és una institució bastant de fireta. És un gran aparador polític, un espai de debati d'influència, però prou feina té per fer avançar propostes que afecten la Unió. No el veig com una eina per resoldre una crisi política concre-

Clara Ponsatí, en una imatge d'arxiu ■ ACN

ta si no ho ha fet ni amb les crisi exteriors.

Vostè és companya a la cambra europea de Carles Puigdemont, líder a Catalunya de JxCat, partit en reconstrucció. Hi parla sobre el camí que cal seguir?

Vaig optar per no afiliar-me a aquest partit, però evidentment que n'hi parlo. Tinc la meua opinió sobre l'evolució del programa polític d'aquesta força política, però tampoc no tinc gaire més a dir.

Per què no s'hi ha afiliat?

Perquè no veig clar el projecte polític, no m'acaba de fer el pes. No estan fent una proposta prou concreta sobre els propers passos per assolir la independència.

Quins passos reclama? Hi ha algun partit que li faci el pes?

El dia que hagi d'anar a votar hauré de triar el partit que menys em desagradi, i ara encara no ho sé. Crec que hem avançat poc. Es parla de confrontació intel·ligent i és un terme que no m'agrada perquè d'entrada tot el que es proposa se suposa que ja és intel·ligent. La independència només serà fruit d'un acte complementari entre les institucions catalanes portant a la pràcti-

ca el que el 27 d'octubre només es va enunciar i els catalans mobilitzant-se per defensar-ho. Quan? No ho sé, dependrà de quina sigui la composició del proper Parlament, però si la cambra catalana es constitueix amb partits que fan propostes poc precises, el Parlament no tindrà un mandat clar, i això em preocupa.

La mobilització ciutadana també ha disminuït?

Sí, és clar, és normal, perquè si no hi ha un objectiu clar, precís i creïble, la gent no es mobilitza. L'1-O hi havia un missatge clar del que s'anava a fer i un govern amb majoria que també deia el que faria, i llavors va venir el referèndum. La gent hi estava d'acord i s'hi va jugar el tipus i va aguantar els cops. Estava molt clar què es defensava aquell dia. Potser quan a darrere hi hagi una causa concreta la ciutadania es tornarà a mobilitzar; n'hi va haver després de la sentència, però el moviment popular no va tenir una contraprestació per part de les institucions, ni el Parlament ni el govern van fer res.

Ara els esforços estan destinats a tres vies: amnistia, indult o reforma de la sedició en el Codi Penal.

Són vies que no depenen de nosaltres; quan arribin que m'ho expli-

quin. Si Espanya, com a estat membre de la Unió, retorna, com és la seva obligació, al camp dels drets humans, ha de posar fi a aquest comportament repressiu. Com ho farà? No és clar ni crec que l'Estat espanyol tingui clar que sigui això el que vol fer. És clar que la situació es resol fàcilment amb una amnistia, evidentment. I pel que fa a les altres vies, pot ser que puguin facilitar el diàleg polític, no ho sé. En tot cas, no és iniciativa de les víctimes de la repressió; són els repressors els que han de parar aquesta situació.

A l'hemicicle del Parlament Europeu ha denunciat la violència policial de l'1-O i reclama investigacions. Quina és la resposta?

Sempre la mateixa: que és un afer intern. En la resposta institucional es treuen les puces de sobre, però això no vol dir que no tingui la seva utilitat, perquè es deixa constància. Tot acaba fent forat. La hipocresia de la UE davant el tema de Catalunya es còsmica, es preocupen molt pels drets humans de Hong Kong, però el que fa Espanya és un afer intern, quan és l'únic estat on hi ha presos polítics; no ho diem nosaltres, també ho denuncia Amnistia Internacional, i nosaltres els ho recordem sempre que podem. ■

Plaça de Dalt, 1 - 43365 Alforja
Tel. 977 81 60 21
www.casalavisalforja.org
Facebook:
Fundació Casal dels Avis d'Alforja

**FUNDACIÓ PRIVADA
CASAL DELS AVIS D'ALFORJA**
Cuidant persones grans des de 1990

ARA MATEIX disposem de
places privades lliures a la Residència

On som?

La Residència és a la Plaça de Dalt 1. Al centre de l'acollidor poble d'Alforja (43365).

Què oferim?

Servei de Residència i Servei d'Atenció Domiciliària. Treballem per satisfer les necessitats de les persones grans i per garantir un envelliment actiu i de qualitat.

Equip professional:

Auxiliars de geriatria, Infermera, Metge, Fisioterapeuta, Psicòloga, Treballadora Social, Educadora Social, Personal de bugaderia, Cuina, neteja, directiva i administració.

Volem agrair a algunes empreses i entitats la seva col·laboració en aquests moments tan difícils:

Tecnologia i Vitaminas SL

RPK metal forming SAU

Ajuntament Alforja

Diputació De Tarragona

Indústries Teixidó

+ Informació al 977816021 / 608213575
Som un Centre lliure de COVID

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Pere Aragonès, durant la seva intervenció ahir en la convenció telemàtica d'ERC ■ EPA

El govern sosté que només “pot tapar forats” en la crisi

■ Aragonès acusa l'Estat de “no fer res” per donar ajut als autònoms ■ Calviño anuncia més facilitats pels crèdits ICO

F. Espiga
BARCELONA

El vicepresident del govern, Pere Aragonès, va aprofitar ahir un acte de partit fet per via telemàtica —una convenció municipalista— per defensar la gestió de l'executiu català davant la pandèmia i, alho-

ra, demanar “disculpes” pel que no s'hagi fet bé, en una referència més que explícita al desgavell creat en el pla d'ajuts als autònoms. En la seva intervenció, el també coordinador nacional dels republicans va exposar que, en l'actual marc competencial i de recursos, la capacitat de manio-

bra de la Generalitat davant una crisi d'aquesta magnitud és més que limitada, i va criticar el govern estatal perquè “no està fent res” per ajudar els treballadors per compte propi: “Mentre que nosaltres treballem i posem ajudes”, que, malgrat això, va reconèixer com a “insufi-

cients”. “Estem tapant els forats d'un Estat que no està fent la feina”, va incidir Aragonès, que també va reiterar que estan treballant en un pla de suport als autònoms que tingui continuïtat en el temps.

A propòsit d'això, i després que la líder dels comuns al Parlament, Jèssica Albiach, fos especialment crítica amb l'actuació de la Generalitat davant els estralls de la Covid, la ministra d'Afers Econòmics i Transformació Digital, Nadia Calviño, va aprofitar també ahir la seva presència en la Trobada d'Economia de s'Agaró, que s'ha celebrat a Barcelona, per anunciar que l'executiu de Pedro Sánchez té previst aprovar, en el pròxim Consell de Ministres, un paquet de noves mesures de suport a empreses i treballadors per compte propi, entre les quals la inclusió de bonificacions i extensions dels períodes de carència i amortització dels crèdits concedits per l'Institut de Crèdit Oficial (ICO). Qui també es va referir ahir a la pandèmia va ser el candidat de Ciutadans, Carlos Carrizosa, en les eleccions catalanes, que va qualificar d’“incomprensible” l'última pròrroga de les restriccions a l'hostaleria, i va revelar que vol negociar amb Sánchez un pla d'ajudes de 1.500 milions per a Catalunya. ■

OPINIÓ

Raül Romeva
i Rueda

Els pròxims 1.000 dies

Han passat massa nits, i la que en fa mil ha estat igual que les anteriors. La xifra és imponent, però la rutina de viure privat de llibertat és la mateixa: llegir, pensar, escriure, i complir uns horaris i unes normes estrictes. Els quatre dígets no han modificat res, en aquesta nit número 1.000 tot s'ha repetit de la mateixa manera que s'ha repetit cada gest, cada obligació i cada costum des que l'Estat va decidir que la democràcia que nosaltres representàvem acabava en aquell precís moment.

Però aquest costum que et devora sense massa miraments també té punts forts. I el més evident de tots és que no només t'acaba subratllant els hàbits més imprevisibles que has assumit a dins, sinó que també et manté intactes les conviccions que duies de fora. Totes elles són exactament allà on eren el 2 de novembre del 2017, quan entrava per primera vegada a la presó d'Estremera. I totes elles avui prenen especial sentit, amb una crisi sanitària, econòmica i social sense precedents que ens obliga a defensar-les i compartir-les inajornablement.

En aquest sentit, doncs, la nit número 1.000 també ha estat igual que la primera. Res ha canviat. Les idees, insubornables, persisteixen, i totes les fites polítiques i socials que perseguia aleshores continuo seguint-les ara. El recompte de presos s'ha fet cada dia a la mateixa hora durant aquests mil dies; el recompte personal de lluites, també.

Per això avui m'és bastant fàcil endevinar com seran els pròxims mil dies, els que avui tot just comencem en aquest mòdul de Lledoners.

Me'ls imagino amb el mateix esperit que els que ja han passat, treballant col·lectivament des de dins i des de fora de la presó per convertir el republicanisme sobiranista en una alternativa encara més atractiva, abraçada per la majoria del país i percebuda com una oportunitat real per millorar les condicions de vida en comú. Imagino la doctrina ubuntu avançant al nostre país més enllà de les pàgines d'un llibre o d'una experiència llunyanca: sent capaços de bastir entre totes i tots una república inclusiva, pensada des de l'empatia, on el benestar d'un es concebi a partir del benestar de l'altre i on la llibertat no acabi sent

convertida en una eina de domini.

M'imagino mil dies decisius a l'hora d'enfortir els interessos comuns, els que ens lliguen al nucli mateix de la societat (la catalana, però també la global). Només pot ser així, que la justícia social, l'emergència climàtica, el feminisme, siguin lluites cada vegada més assumides i cada dia més guanyades per la ciutadania. Hem d'aconseguir que sigui així si volem que rere els propers mil dies que encarem n'hi hagi uns altres mil que generin esperança i futur compartit. Hem de convertir cadascun d'ells en un pas exitós en el nostre camí.

Perquè, certament, no hi ha camí cap a la república; la república és el camí. És així. I seguirem recorrent aquest camí amb la mateixa convicció, exigència i responsabilitat amb què ho hem fet fins ara. Aprofitant-ne tots els coneixements i fent-nos forts per viure en una república que ens faci millors com a ciutadans. Com hem fet fins ara i hem de fer sempre. Cap dubte: els pròxims mil dies els tornarem a passar lluitant i creixent.

L'ANC aprova la seva 'guia' per fiscalitzar els partits

Redacció
BARCELONA

El secretariat de l'Assemblea Nacional Catalana (ANC) va aprovar el document que farà servir de base per fiscalitzar els programes electorals dels partits polítics independentistes de cara a les properes eleccions del 14 de febrer. El document detalla deu punts, o principis, a avaluar de cada formació, com ara quina és la seva posició sobre “la construcció de la institucionalitat pròpia”, seguretat, el principi de “sobirania fiscal i financera” o el paper del català com a llengua, entre d'altres. ■

EDICIONS **parcir** SELECCIONS

LLIBRES PARCIR

“LA BONA ALIMENTACIÓ”
(Assumpció Zuera - Eva Pio)

NOVETAT!

Un llibre útil i pràctic. Una guia per preparar els nostres plats de cada dia: sans, variats i saborosos.

LA BONA ALIMENTACIÓ
Plats, consells i receptes fàcils per a cada dia

Assumpció Zuera - Eva Pio

Per només 17€. Demaneu-lo a: www.parcir.com